

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

Ίδρυτής και Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
 Έκδότης και Διαχειριστής: ΧΡ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ & ΣΙΑ

Ταχυτοί συντάκτες: ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΦΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΠΑ-
 ΡΟΡΙΤΗΣ, Γ. ΦΤΕΡΗΣ, ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩ-
 ΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Όσα γράμματα ενδιαφέρουν τη Διαχείριση πρέπει
 να διευθύνονται :

Χ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ & ΣΙΑν Σοφοκλέους 3, ΑΘΗΝΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ : Γιά την Ελλάδα δρ. 25 το χρόνο.
 " 13 το εξάμηνο.
 " 7 το τρίμηνο.
 Γιά την Αγγλία και Αίγυπτο £ 1 το χρόνο
 £ 0,10 το εξάμηνο
 Γιά την Αμερική \$ 5 το χρόνο
 \$ 3 το εξάμηνο
 Και γιά τα άλλα μέρη ανάλογα

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ μεγάλος και σεβαστός μας φίλος από το Παρίσι, που από χρόνια συνηθίσαμε να παίρνουμε τα λόγια του ως θεία ρήματα, ως θέσφατα και να δεχόμαστε τη γνώμη του ασυζητήτα και ανεπιφύλαχτα, αγανάχτησε γιατί στη σελίδα 110 του «Νουμά», στα «Γράμματα από το Μόναχο», γίνεται λόγος γιά τους «Σαυλόκους» του Παρισιού, που καταδικάσανε το Γερμανικό λαό να δουλεύει σαρανταδύ χρόνια γιά την ανταντική κεφαλαιοκρατία, και να πληρώσει με τόν ιδρωτά του τις άμαρτίες του Γουλιέλμου, του Λούντεντορφ, του Έϊνις. Η αγανάχτηση του σεβαστού μας φίλου είναι δικαιολογημένη. αγανάχτησε, ως Γάλλος, που δεν μπορεί τόσο γλήγορα να λησμονήσει τη θηριωδία της милитаристικής Γερμανίας και τη μεγάλη συμφορά που ξαπόλυσε κατά της ανθρωπότητας ένας αφηνισμένος αυτοκράτορας. Η μεγάλη, ή ευγενικά Γαλλία, δέχτηκε πρώτη και κατάστηθα τάγματα χτυπήματά του κι έτσι είναι υπεράνθρωπο να ζητήσει κανείς από ένα Γάλλο, όσο διανοούμενος κι όσο ανθρωπιστής κι αν είναι, να ρήξει τόσο γλήγορα πέτρα στα περασμένα και να δεχτεί ανεπιφύλαχτα την ανθρωπιστική (το τονίζουμε αυτό), άποψη του συνεργάτη μας. Γιατί ο συνεργάτης μας, ο Στάϊνμετς, βλέπει και κρίνει τα πράγματα πάντοτε ως ανθρωπιστής και ποτέ ως Γερμανός. Τα όρια της πατρίδας του τ'άχει απλώσει σ' όλο τον κόσμο και συνήθισε να θεωρεί όλους τους ανθρώπους πατριώτες του κι αδερφούς του, κι όταν ακόμα, στο μεγάλο πόλεμο, είναι υποχρεωμένος να φοράει το γερμανικό κράνος και να σκοτώνει αδέρφια του. Ο Στάϊνμετς έζησε χρόνια σιμά μας,

είτανε αναπόσπαστος σύντροφός μας, είναι κι αυτός από την ταχτική παρέα του «Νουμά», και μάς δόθηκε άπειρες φορές η ευκαιρία να έχτημήσουμε τα ευγενικά του αίσθήματα και το διαμαντέιο του χαρακτήρα. Πονάει γιά το Γάλλο εργάτη, όσο και γιά το Γερμανό, και στην αντανόησή του δε διαμαρτυρήθηκε ως Γερμανός, μα ως άνθρωπος που θα υποχρεωθεί αυτός και τα παιδιά του να πληρώνουν σαρανταδύ χρόνια με τόν ιδρωτά τους τις ξένες άμαρτίες. Πάνω στον πόνο του και στην αγανάχτησή του παραπήρε, το μολογούμε, κατήφορο, και χαρακτήρισε γιά Σαυλόκους τους κυβερνήτες της μεγάλης και δοξασιμένης Γαλλίας. Μα ο χαμένος, λέει ή παροιμία, κι ο πονεμένος, έχουν ένα λόγο παραπάνου.

ΥΣΤΕΡΑ απ' αυτήν την εξήγηση (όχι δικιολογία) που δίνουμε σ' ότι έγραψε ο Στάϊνμετς, θάναγνωρίσει ο σεβαστός μας φίλος πως το φταίξιμο δεν είναι και τόσο βαρύ και πως δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως αποπλυστικά γερμανόφιλος ο «Νουμάς», και ξεχωριστά ο διευθυντής του, που κι από οικογενειακή παράδοση κι από άτομική πίστη συνηθίζει να θαυμάζει και ναγαπά, από μικρό παιδί το Γαλλικό λαό, χωρίς όμως ή αγάπη του αυτή και ο θαυμασμός του νάν τονε σπρώχνουνε να μισεί κάθε άλλο λαό, ακόμα κι όταν ο λαός αυτός, ο ανεύθυνος γιά κάθε κρατική άδικία, πολεμάει την πατρίδα του. Ο παπούς του πολέμησε στη Μεγάλη μας Έπανάσταση, με το Γάλλο συνταγματάρχη Φαβιέρο και μέσα σ' ένα ρομάντζο του, στους «Απόγονους», καθώς και σέ μια μπροσούρα του «Μορφώσετε το λαό!», έδειξε όλη την αγάπη του και την εγνωμοσύνη, που τρέφει, ως άνθρωπος κι ως Έλληνας, γιά τη Γαλλία. Δεν αξίζει λοιπόν από μιάν άτυχη έκφραση του Στάϊνμετς νάν του τ' αρνιούνται σήμερα όλ' αυτά.

ΔΕΝ προσφέρει καμιάν υπηρεσία ούτε στο Κομμα ούτε στην Πατρίδα (αφού γίνεται κατάχρηση και της κακομοιριασμένης αυτής λέξης) ή εφημερίδα που άκονίζει τα σπαθιά και γιομίζει τα κοιμπούρια της στα κύρια άρθρα της, φοβερίζοντας πως θα έχουμε μια καινούργια 19 Νοεμβρίου, πολύ φοβερώτερη από την άξιονημμένην κι άξιοσέβαστη, και πως, ευτυχώς υπάρχουν άρκετοί στίλοι ήμετεροί γιά να κρεμάσουνε σ' αυτούς τα κομμένα, μπροστ... κεφάλια μας! Η εφημερίδα αυτή, ή υπερπατριωτική, ξεχνάει πως είμαστε σήμερα μελεγμένοι σέ πόλεμο δεινό, πως έχουμε στείλει σ' αυτόν τα παιδιά μας, πως ή λίρα ζυγώνει στα εκατό, πως αν έσθολοιθήσει λίγο ακόμα το κακό αυτό θα πέφτουμε ψόφιοι από την πείνα στους δρόμους... πως... πως και πως... — Δέ μάς σώνουν όλες αυτές οι συφορές, μα θάχουμε τώρα και την τρομάρα πως θα μάς κρεμάσουν κοψικοκεφαλισμένους, σάν επικηρυγμένους ληστές, ή σάν τσιροκέφαλα; Λυπηθείτε πιά, χριστιανοί, τα νεύρα μας... και τα στομάχια μας!